

вентъ членъ на виенската академия на наукитѣ, въ чиято срѣда бѣ желана нова сила. Той я представяше въ първия международенъ конгресъ на академиитѣ въ Парижъ на 1901 г.; своитѣ впечатления описа въ „Osvěta“. Сжщевременно като членъ на архивния съветъ въ министерството на вътрешнитѣ работи, той взимаше живо участие въ много организаторски работи. До Прага прескачаше по-често до като бѣше жива още майка му († 1895), следъ туй обаче само подиръ по-дълги нѣколкогодишни прекжсвания.

Научнитѣ работи на Иречека получиха въ Виена отъ много страни новъ тласкъ. За юбилея на дѣдо си Павелъ Й. Шафарикъ той написа обширна студия за по-раннитѣ му години, особно за престоюването му между сърбитѣ въ Нови Садъ (1819—1833), въ „Osvěta“ 1895. Наченкитѣ на славянската поезия въ Дубровникъ Иречекъ освѣтли съ обширни статии, най-напредъ за Шишко Минчетичъ и неговата епоха (Ягичовия Архивъ, т. 19, 1896), и следъ туй съ приноси къмъ историята на дубровнишката литература (все тамъ т. 21, 1899). Той намѣри най-стари фрагменти на дубровнишката художествена поезия отъ около 1420 г. — кирилски драсканици на млади аристократи въ единъ пергаментовъ ржкописъ, който съдържа митнишки правила. Мъглявитѣ фигури на латинскитѣ и славянски поети отъ 15—16 столѣтие Иречекъ постави, възъ основа на сждебни книжа, върху твърдата почва на действителността, гдето прочутитѣ поети се явяватъ, разбира се, въ свѣтлината на реалистическитѣ фигури отъ ренесанса — въ разни сбивания, любовни интриги и други авантюристични положения. Особно явление на Балканския полуостровъ сж мѣстнитѣ имена, образувани отъ имена на свети, патрони на черкви; тѣ се срѣщатъ въ морскитѣ крайбрѣжия и водятъ потеклото си до нѣкжде отъ старохристиянско време, ала въ вътрешността не ги намираме. Въ връзка съ туй е и пренасянето на мѣстни имена отъ Мала Азия въ Европа подъ влияние на литературата, сиречь на легендитѣ отъ срѣднитѣ вѣкове. И дветѣ тѣзи нѣща Иречекъ изложи въ една академическа студия (*Das christliche Element* и пр. въ *Sitzungsberichte* на Виенската академия, т. 136, 1897, преведена и на български отъ Аргирова въ Псп., кн. 55 и 56). Въ увода къмъ грамотитѣ отъ Албания, които той издаде заедно съ д-ръ Thallóczy, обясни историята на североалбанскитѣ династии отъ 15 столѣтие (Ягичовиятъ Архивъ 21). Къмъ българската история се повърна съ статията си върху новооткрития кирилски надписъ на царъ Самуила отъ 993 г. въ Македония (все тамъ). Тържествената му академическа речъ разглежда значението на Дубровникъ въ историята на срѣдно-вѣковната търговия (въ Алманаха на виенската академия 1899). Върху новото издание на законника на сръбския царъ Стефанъ Душанъ отъ Ст. Новаковичъ Иречекъ написа рецензия,